

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202972
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5318202972.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom: Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, XXX XX R., Z.

o zaplatenie sumy 875,08 Eur sumy s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7Csp/65/2018-76 zo dňa 30.01.2020, takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 7Csp/65/2018-76 zo dňa 30.01.2020 vo výroku II. tak, že:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 642,11 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 642,11 Eur od 05.01.2016, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku žalobu zamietá.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 87,96 %.

III. Vo zvyšnej časti, t.j. vo výroku I. zostáva rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 7Csp/65/2018-76 zo dňa 30.01.2020 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 180,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 185,05 Eur od 05.01.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému sa voči žalobcovi náhrada trov konania nepriznal (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným došlo dňa 12.03.2014 k uzavretiu Zmluvy o pôžičke č. 5520503665, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá pôžička vo výške 1.500,00 Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť v 48 mesačných splátkach vo výške jednej splátky 52,35 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 32 %, RPMN 32 % a celkovými nákladmi spotrebiteľa 1.012,80 Eur. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní uvedenej úverovej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Naopak, žalovaný vystupoval v právnom vzťahu ako fyzická osoba - občan, nepodnikateľ, nekonal v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania. Preto okresný súd vo vzťahu k žalovanému vyslovil názor, že žalovaný spĺňa predpoklady spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného súd úverovú zmluvu vyhodnotil ako spotrebiteľskú a právny

vzťah založený medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným danou zmluvou ako spotrebiteľský. Z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Nedodržanie uvedených zákonom predpísaných formálno-obsahových náležitostí zmluvy zákon sankcionuje tým, že veriteľ, respektíve dodávateľ nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa úrok a poplatky, ktoré nie sú v zmluve uvedené, a to v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve uvedený údaj „termín konečnej splatnosti (mesiac/rok: 2/2018)“ nie je naplnením zákonnej náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Konečná splatnosť úveru musí byť stanovená presným časovým údajom (deň, mesiac a rok, kedy nastane konečná splatnosť úveru), aby mal spotrebiteľ predstavu o presnom časovom období, a tým si aj vybral najvhodnejší úverový produkt z viacerých na trhu ponúkaných produktov. Tento povinný údaj nemožno nahrádzať údajom o počte splátok a dátume ich splatnosti. V danej súvislosti okresný súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/96/2014 zo dňa 22.10.2014. Napokon konštatoval, že v zmluve úplne absentuje údaj o dobe trvania zmluvy. Súd ďalej odkázal aj na nerešpektovanie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a konštatoval, že tu absentuje údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok, vrátane údajov o splatnosti prvej splátky. Na základe uvedenej argumentácie konajúci súd konštatoval, že zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Súd mal preukázané, že žalovaný na výšku poskytnutého úveru v sume 1.500,00 Eur zaplatil 1.319,95 Eur. Z uvedeného dôvodu zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 180,05 Eur, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a zaplatenými finančnými prostriedkami zo strany žalovaného a vo zvyšku žalobu zamietol. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, prvoinštančný súd postupoval v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 a v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Výška úroku z omeškania v danom prípade predstavuje 5,05 % ročne a žalovaný je povinný ho uhradiť od 05.01.2016 do zaplatenia. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupoval okresný súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalovaný dosiahol úspech v rozsahu 79,42 %. Z obsahu spisu však vyplýva, že mu žiadne trovy v tomto spore nevznikli, a preto mu okresný súd voči žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal .

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku II. tak, že odvolací súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 695,03 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne 05.01.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal, aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Uviedol, že z obsahu zmluvy je jednoznačne zrejmé, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.02.2018, keďže jednotlivé splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci (čl. VII. bod 6.2, str. 3 zmluvy) a konečná splatnosť bola dohodnutá na mesiac 2/2018. Rovnako skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že zmluva neupravuje lehotu splatnosti jednotlivých splátok, je nesprávne. Ak už totiž odvolateľ uviedol, že zmluva upravuje tento termín splatnosti jednotlivých splátok na 20. deň v mesiaci v čl. VII. bod 6.2 zmluvy, potom sú závery vyjadrené v rozhodnutí súdu prvej inštancie nesprávne.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 388 CSP zmenil v napadnutom výroku II. spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

7. Spornou otázkou, ktorou sa zaoberal odvolací súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku, bolo, či zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 12.03.2014 obsahovala povinné náležitosti vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 12.03.2014 tak, ako to konštatoval okresný súd. Z uvedenej právnej úpravy je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obligatórne obsahovať údaj o dobe trvania zmluva o spotrebiteľskom úvere, o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako aj údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok.

8. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) uzavrel dňa 12.03.2014 so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej

boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky v sume 1.500,00 Eur, pričom tieto mali byť splatené v 48 mesačných splátkach po 52,35 Eur. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť, dosiahla 2.512,80 Eur, teda celkové náklady spotrebiteľa predstavovali 1.012,80 Eur. Zo zmluvy zároveň vyplýva fixná ročná úroková sadzba v rozsahu 32 %, ročná percentuálna miera nákladov v rozsahu 32 % a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 45,94 %. Termín konečnej splatnosti úveru bol formulovaný ako „2/2018“. Článok VII. bod 6 zmluvy upravoval podmienky splácania. Z bodu 6.2 zmluvy vyplýva, že pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo v zmluve stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Podľa bodu 6.3 zmluvy, prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu z uvedených formulácií je úplne zrejmé, že každá splátka úveru mala byť uhrádzaná do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Rovnako možno z pohľadu priemerného spotrebiteľa jednoduchým postupom odvodiť, kedy bola splatná prvá splátka úveru (bod 6.3 zmluvy), keďže je zjavný dátum uzatvorenia zmluvy. Ak bol termín konečnej splatnosti úveru formulovaný údajmi o čísle mesiaca a roku (2/2018), rovnako možno vyvodiť, že išlo o február 2018 a v kontexte spomínaného bodu 6.2 zmluvy je zistiteľné, že konkrétny dátum bol 20. február 2018. Pokiaľ právna úprava vyžadovala od dodávateľa, aby v zmluve formuloval aj dobu trvania zmluvy, túto bolo rovnako možné zistiť na základe počtu splátok (48), čomu zodpovedá doba 4 rokov. Jednotlivé ustanovenia zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným o termíne konečnej splatnosti úveru, ako aj jednotlivých splátok a tiež o dobe trvania zmluvy sú dostatočne zrozumiteľné, pokiaľ sú formulované všeobecným spôsobom na prvej strane s tým, že ďalej sú precizované už v spomínanom článku VII. bod 6. Z pohľadu priemerného spotrebiteľa ide o údaje, ktoré sú dostatočne jasné, zrozumiteľné a podrobne vysvetľujú spôsob a podmienky splácania spotrebiteľského úveru.

10. Pokiaľ pri uvádzanom posúdení odvolací súd použil pojem „priemerný spotrebiteľ“, k uvedenému je vhodné odkázať na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej je priemerný spotrebiteľ primerane kritická osoba, uvedomelá a obozretná vo svojom správaní na trhu (napríklad rozhodnutie ESD C-210/96). Definícia priemerného spotrebiteľa je obsiahnutá aj v smernici Európskeho parlamentu a rady 2005/29/ES, z ktorej vyplýva, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, ako ho vykladal Súdny dvor, obsahuje však i ustanovenia zamerané na zabránenie zneužívania spotrebiteľov, ktorých vlastnosti ich robia obzvlášť zraniteľnými voči nekalým obchodným praktikám. Tam, kde je obchodná praktika osobitne zameraná na určitú skupinu spotrebiteľov, ako napríklad deti, je žiaduce, aby bol dosah tejto obchodnej praktiky posúdený z pohľadu priemerného člena takejto skupiny. Preto je vhodné zahrnúť do výpočtu praktík, ktoré sú za každých okolností nekalé, ustanovenie, ktoré bez toho, aby ukladalo úplný zákaz reklamy zameranej na deti, ochraňuje ich pred priamym nabádaním na nákup. Pojem priemerného spotrebiteľa sa pritom nezakladá na štatistickom zistení. Vnútroštátne súdy a orgány budú musieť sami na základe vlastnej úvahy určiť, so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora, typickú reakciu priemerného spotrebiteľa v danom prípade“.

11. Neobstojí ani odkaz prvoinštančného súdu na obsah rozsudku Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/96/2014 zo dňa 22.10.2014. Uvedené rozhodnutie totiž nedeklarovalo existenciu ustálenej súdnej praxe v danej otázke. Zároveň z označeného rozhodnutia nie je zrejmé, či individuálne okolnosti posudzovaného prípadu, zodpovedajú skutkovým okolnostiam v aktuálne rozhodovanej odvolacej veci. V spomínanom rozhodnutí sa uvádza, že zákon „vyžaduje presné určenie konečnej splatnosti úveru, z ktorého má jednoznačne vyplývať, ktorým dňom, mesiacom a rokom nastane konečná splatnosť úveru“. Tento záver však nijako nenehuje závery prijaté Krajským súdom v Žiline v aktuálnom rozhodnutí, ktoré už boli vysvetlené vyššie. Zmluva zo dňa 12.03.2014 jasne a zrozumiteľne formulovala údaje, na ktoré poukazoval okresný súd a ktoré považoval za absentujúce. S uvedeným záverom sa krajský súd nestotožnil, keďže pre bežného a priemerného spotrebiteľa je úplne zrejmé, akú dobu sa bude úver splácať a kedy presne je splatná jednotlivá splátka, ako aj kedy nastane termín konečnej splatnosti úveru.

12. Z dôvodu nezistenia iných nedostatkov v dotknutej spotrebiteľskej zmluve, ktoré by mohli viesť k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku. Spôsob výpočtu žalovanej sumy je zrejmý z obsahu žaloby a

podporuje ho aj predložený Prehľad splátok a úhrad. Okresný súd vyhovel žalobe v časti istiny v sume 180,05 Eur, z ktorého dôvodu odvolací súd zmenil napadnutý výrok II. tak, že priznal žalobcovi 642,11 Eur, čo predstavuje rozdiel medzi uplatnenou sumou a sumou, o ktorej už súd prvej inštancie rozhodol, po odpočítaní „nákladov na vymáhanie“, ku ktorým žalobca v podanej žalobe neformuloval žiadne skutkové tvrdenia. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb.

13. Vo zvyšnej časti, (nenapadnutej odvolaním), t.j. vo výroku I. zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

14. O trovách konania (prvoinštančného a odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobca v spore uplatnil celkovo nárok na zaplatenie 1.096,07 Eur (istina 875,08 Eur + úrok z omeškania zo sumy 180,05 Eur od 05.01.2016 do vyhlásenia rozsudku okresného súdu dňa 30.01.2020 v sume 37,04 Eur + úrok z omeškania zo sumy 695,03 Eur od 05.01.2016 do vyhlásenia rozsudku krajského súdu dňa 31.03.2021 v sume 183,95 Eur). Žalobcovi bola celkovo priznaná suma 1.030,05 Eur (istina 822,16 + úrok z omeškania zo sumy 180,05 Eur od 05.01.2016 do vyhlásenia rozsudku okresného súdu dňa 30.01.2020 v sume 37,04 Eur + úrok z omeškania zo sumy 642,11 Eur od 05.01.2016 do vyhlásenia rozsudku krajského súdu dňa 31.03.2021 v sume 169,95 Eur). V percentuálnom vyjadrení dosiahol žalobca úspech v rozsahu 93,98 %, žalovaný v rozsahu 6,02 %, z čoho vyplýva čistý úspech žalobcu v rozsahu 87,96 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto uznesenia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).